

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. H.**, narozený „X“,
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. KRPU-102595-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

eskort, ze dne 3. 6. 2019, č. j. KRPÚ-102595-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 2. 6. 2019 v 11.20 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost zajištění žalobce za účelem předání do Řecka. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že účelem zajištění je předání žalobce do Itálie nebo Řecka, což jsou země, kde žalobce již v minulosti požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce namítal, že předání do Řecka za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Řecku je nepřípustné, neboť Řecko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v řeckém azylovém systému jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Řecka za účelem azylového řízení nepřípustným. Zdůraznil, že nepřípustnost i jen jedné z uvažovaných zemí, kam může být cizinec vydán, činí rozhodnutí o jeho zajištění za tímto účelem nezákonným. Z důvodu nepřípustnosti předání do Řecka je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě eventuálně předání zajištěné osoby do Řecka. Žalobce uvedl, že žalovaný přistoupil k otázce předání žalobce do Řecka fakticky jako k předání žadatele o azyl do „standardního“ členského státu schengenského systému a vůbec nevyhodnotil specifika řeckého azylového systému a situace žadatelů o mezinárodní ochranu dlících v Řecku, ačkoli se dle žalobce jedná fakticky o notorietu. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24. Z uvedeného rozsudku je dle žalobce zřejmé, že nepřijatelnost předání žadatelů o mezinárodní ochranu vyslovil i Evropský soud pro lidská práva ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku. Žalobce trval na tom, že i v současnosti existují zásadní problémy řeckého azylového systému a k předávání do Řecka prakticky nedochází. Podle aktuálního doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 určené členským státům o obnovení přemísťování do Řecka podle dublinkého nařízení je možné uvažovat o postupném obnovení vracení „nových“ žadatelů o mezinárodní ochranu v případě, že si členské státy vyžádají individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a nejedná se o zranitelné osoby. Dle žalobce byl žalovaný povinen vyhodnotit si jeho situaci alespoň v rozsahu tohoto doporučení a na základě výsledku tohoto zvážení vyhodnotit přijatelnost předání žalobce do Řecka. V tomto směru žalobce zdůraznil, že v jeho případě se jedná o osobu, o jejíž žádosti o mezinárodní ochranu již bylo Řeckem rozhodnuto, a jejíž další osud je tedy s ohledem na neschopnost řecké strany jakkoli řešit její repatriaci zcela nejasný. Žalobce trval na tom, že vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v rámci probíhajícího dublinkého řízení přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce Italská republika, a to dne 24. 6. 2019. Dále žalovaný uvedl, že skutečnost, že shoda nalezená v systému Eurodac pouze naznačuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědným státem by mohl být právě ten, ve kterém byly cizinci sejmuty otisky prstů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, ještě nestanoví najisto, že bude žalobce předán právě do tohoto státu. Zdůraznil, že samotné dublinské řízení žalobce nevede a ani nerozhoduje, do kterého státu bude cizinec předán. Rovněž uvedl, že jsou mu známy rozsudky, na které žalobce ve své žalobě odkazoval, ale současně zdůraznil, že mu není znám žádný současný aktuální rozsudek svědčící o nedostacích azylového systému Řecka.

4. Zdůraznil rovněž, že si před vydáním rozhodnutí opatřil podkladové materiály k posouzení azylového řízení v Řecku, a to konkrétně informace OAMP – Řecko ze dne 29. 1. 2019. Z uvedeného dokumentu dle žalovaného nevyplývá, že by v případě žalobce nemohlo dojít k jeho předání do Řecka z důvodu systémových nedostatků azylového systému Řecka. Sám žalobce uvedl, že mu v návratu do jednoho ze států, kde v minulosti požádal o mezinárodní ochranu, tedy Řecka a Itálie, nic nebrání a rád by se tam vrátil. Žalovaný zdůraznil, že ještě před zajištěním žalobce žalovaný komunikoval s dublinským střediskem OAMP Ministerstva vnitra, kde si ověřil, že dublinské řízení bude zahájeno, a to ve vztahu k oběma státům. Zdůraznil, že případné stanovení podmínek pro přijetí žalobce do Řecka či Itálie není v pravomoci žalovaného, ale v gesci dublinského střediska, které vede samotné dublinské řízení o předání žalobce. Úkolem žalovaného je pouze zajistit přítomnost žalobce.
5. Žalovaný zdůraznil, že ani sám žalobce neuvedl žádné informace, ze kterých by bylo možné usuzovat, že jeho předání zpět do Řecka v rámci dublinského řízení není možné. Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, pro které by se na něho mělo nahlížet jako na osobu zranitelnou, a tedy na osobu, kterou by v rámci dublinského řízení nebylo možné do Řecka předat. Žalovaný trval na tom, že na základě podkladů vyžádaných od Ministerstva vnitra předběžně posoudil možnost předání žalobce do Itálie i do Řecka a dospěl k závěru, že je minimálně potenciálně možné žalobce v rámci dublinského řízení do obou uvedených členských států Evropské unie vydat. Zdůraznil, že tuto skutečnost potvrdil sám žalobce, když uvedl, že mu v daných státech nic nehrozí a chtěl by se tam vrátit.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Žalobce v rámci svého podání vysvětlení dne 3. 6. 2019 uvedl, že z Pákistánu odjel v roce 2010, aby si v Evropě našel práci. Z Pákistánu šel do Íránu a následně do Turecka. Cestoval nelegálně bez cestovního dokladu. Asi po třech letech přešel pěšky do Řecka za pomoci převaděčů. V Řecku požádal o azyl. Jeho žádost byla asi po ročním pobytu v Řecku zamítnuta. Následně pokračoval v cestě přes Makedonii a Srbsko do Itálie. V Itálii zůstal 3 až 4 roky a rovněž zde požádal o azyl. I tato jeho žádost byla zamítnuta. Proto se rozhodl odejít do Německa. V Itálii si na Pákistánské ambasádě vyřídil pas a koupil si jízdenku na cestu do Berlína. V Berlíně hodlal podat žádost o azyl. Cestou z Itálie nebyl kontrolován až do kontroly provedené v České republice. Na výslovnou otázku, zda existují nějaké překážky jeho návratu do Pákistánu, uvedl, že žádné překážky návratu nezná, ale vrátit by se nechtěl, protože tam nic, kromě rodiny nemá. Na výslovný dotaz, zda se může vrátit do Řecka či Itálie uvedl, že to neví, že azylové řízení jak v Řecku, tak v Itálii bylo ukončeno a žádné nebezpečí mu ani v jedné z těchto zemí nehrozí a rád by se tam vrátil. K dotazu, co by žalobce učil v případě propuštění ze zajištění, uvedl, že by pokračoval ve své cestě do Berlína.
10. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
11. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. V rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54), a také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19).
14. Na druhou stranu Policie České republiky zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54).
15. Žalovaný po zadržení žalobce zjistil, že žalobce již v minulosti požádal o azyl ve dvou členských státech schengenského prostoru, a to v Řecku a Itálii. Žalovaný vyhodnotil obě uvedené země jako možné země příslušné k vyřízení azylové žádosti žalobce ve smyslu dublinského nařízení. Za účelem předání žalobce do státu příslušného k vyřízení azylové žádosti žalobce žalovaný žalobce zajistil. V rozhodnutí o zajištění se žalovaný předběžnou úvahou o tom, zda nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Řecku a Itálii zabýval, a to na listu 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán si vyžádal k posouzení existence překážky předání cizince do země příslušné k posouzení žádosti dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení podklady od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, které byly založeny ve správním spise. Z těchto podkladů vyplývá, že azylový systém Itálie ani azylový systém Řecka nevykazují systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení a podmínky žadatelů o azyl v těchto zemích nevykazují riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný rovněž konstatoval, že mu nejsou známy žádné aktuální informace či aktuální rozsudek soudu nebo aktuální konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii a Řecku. Žalovaný rovněž konstatoval, že v obou uvedených státech žádají každoročně o azyl tisíce žadatelů, což dokládá, že žadatelé o azyl se neobávají podmínek v těchto státech. Rovněž poukázal na skutečnost, že v rámci dublinského řízení jsou cizinci do těchto zemí předáváni.
16. Z uvedených úvah žalovaného je zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval ve vztahu jak k Itálii, tak i ve vztahu k žalobcem namítanému přemístění do Řecka, a shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ani žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Itálii ani v Řecku žalobce neuvedl. Dle svého tvrzení Řecko opustil výhradně z důvodu pokračování v cestě za prací, s vidinou ekonomického profitu. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce rovněž výslovně uvedl, že neví o žádných překážkách, které by bránily jeho předání na území Řecka nebo Itálie. Z výpovědi žalobce je pak zřejmé, že jeho zájmem není vrátit se zpět do země původu. Žalobce výslovně uvedl, že by se rád vrátil do Itálie nebo Řecka.
17. V žalobě žalobce sám odkázal na doporučení Komise 2016/2256 ze dne 8. 12. 2016, určené členským státům o obnovení přemístování do Řecka. V tomto doporučení je výslovně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedeno, že může být obnoveno přemísťování na základě individuálních záruk s přihlédnutím ke kapacitám pro přijímání a vyřizování žádostí a s ohledem na stávající nevhodné zacházení se zranitelnými žadateli. Žalobce nelze považovat za zranitelného žadatele. Z uvedené formulace jednoznačně vyplývá, že potenciální přemístění do Řecka v jeho případě není vyloučeno. Dle soudu tedy z hlediska otázky přípustnosti zajištění žalobce bylo nutno konstatovat, že byla řádně posouzena možnost potenciálního předání žalobce do Itálie i Řecka a protože nebyly zjištěny okolnosti, které by absolutně vylučovaly možnost takových předání žalobce, nebylo vyloučeno zajištění žalobce za účelem předání do jedné z uvedených zemí na základě dublinského řízení. Skutečná možnost vydání konkrétně žalobce bude posouzena v samostatném rozhodnutí o vydání.

18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. července 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.